

“Chtěli jsme aspoň jednomu dítěti dopřát možnost studia a tím snad i lepšího života”, říká Daniel Hrozek, který se v Keni setkal se svou adoptivní dcerou.

17.4.2019 | Centrum Dialog | www.centrumdialog.cz

Na konci ledna se při příležitosti pracovní cesty do Keni, setkal Daniel Hrozek se svou čtrnáctiletou adoptivní dcerou Eunice. Eunice žije společně s rodinou v Dandoře (chudší čtvrť v Nairobi, keňském hlavním městě), kam se byli nuceni odstěhovat z venkova kvůli volebním nepokojům. Život ve městě je pro ně těžký a nemají peněz nazbyt. Díky projektu Pošli špunta do školy je Eunice již v osmé třídě a ve vzdělání ji od samého začátku podporují manželé Hrozkovi.

Jak probíhalo setkání Daniela Hrozka se stydlivou keňskou dívkou? A co radí ostatním adoptivním rodičům? Odpovědi na tyto otázky naleznete v rozhovoru níže. Krásné čtení!

Nejdřív začneme něčím obecnějším. Co vás s manželkou vedlo k adopci afrického dítěte na dálku?

Chtěli jsme aspoň jednomu dítěti dopřát možnost studia a tím snad i lepšího života. Je to to nejmenší, co můžeme udělat... A i když je to jen jedno dítě z mnoha, určitě to má smysl – minimálně to jednu osobu udělá šťastnou. Rozhodnutí bylo o to snazší, že manželka znala Honzu Tamáše (který stál u zrodu Centra Dialog, pozn. redakce) ze školy. Tím se nám celý projekt zdál věrohodnější. Líbilo se nám, jakou formou se s penězi hospodaří, že jde většina na úhradu školného a školních pomůcek. Vše je transparentní a jako důkaz máme pravidelné zasílání vysvědčení, fotografií a dopisů. Osobním setkáním se vše jen završilo.

Jaký jste měl pocit ze života dětí v Dandoře? Odpovídalo to vašim představám?

Naše firma navrhla a vyrobila dispečerské stoly pro menší Nairobské letiště. Několik dní před začátkem

montáže se zranil jeden z montérů a já, protože jsem byl očkován a ty stoly jsem konstruoval, jsem byl vybrán jako náhradník.

Místní koordinátorka Anne mě vyzvedla na hotelu a odvezla do Dandory do Rosebella Preparatory Academy. Už cestou (projížděli jsme přes centrum Nairobi) byly bohužel vidět značné rozdíly v životní úrovni. Dandora je přeci jenom převážně chudinská čtvrť, kde jsou chudoba a špatné životní podmínky hodně vidět.

Tímto také moc děkuji paní Báře Michkové za pomoc s koordinací setkání. Nakonec se setkání podařilo poslední možný den.

Jak vaše setkání s Eunice probíhalo?

Anne mě nejdříve provedla celou školou, ukázala mi snad všechny třídy. Dokonce zde mají i školičku pro nejmenší, kde dítka zrovna vyspávala. Nejvíce bezprostředně reagovaly nejmenší děti, které mi hned podávaly ruce, všude možně na mě vykukovaly a s nadšením mi zazpívaly. Na starších dětech byl přeci jenom vidět ostych a projevila se asi i autorita učitelů.

Poté mě Anne představila paní zakladatelce Rosebelle, která školu vede. Je to mimochodem velice milá šarmantní paní.

Byl jste před setkáním s Eunice nervózní? Jak na vás dívka působila?

Malinko nervózní jsem byl, ale víc nervózní byla určitě Eunice. První setkání proběhlo hned ve třídě při prohlídce školy. Eunice byla celá nesvá, navíc zrovna psali test. Poté přišla za námi k Rosebelle, kde jsem jí předal několik dárků. Poté jsem se rozloučil a vydali jsme se podívat, kde Eunice bydlí. Je to jenom pár minut pěšky od školy. Tam jsem se také setkal s jejím otcem. Jejich bydlení je opravdu velice prosté... Eunice má ještě dvě mladší sestry, které také chodí do stejné školy. Po setkání mě nakonec Anne odvezla zpět na hotel.

Eunice je moc milá slečna a my doufáme, že i díky podpoře Dialogu bude mít lepší vyhlídky na budoucnost.

Doporučil byste tuto zkušenost dalším adoptivním rodičům?

Pokud člověk uvidí na vlastní oči velkou bídu místních lidí a otřesné podmínky, ve kterých musí žít, tak o to víc ocení pomoc, kterou vynakládají různé organizace po celém světě. Jen doufám, že se najde víc lidí, kteří budou také ochotni aspoň touto formou pomáhat. Stačí málo, ale dokážou někomu moc pomoci.

Děkujeme Danielovi Hrozkovi za to, že se s námi podělil o svůj zážitek, za veškerou důvěru a podporu naší činnosti :)